

КУКУВИЦАТА

Вървѣли низъ полето двама братя. Билъ хубавъ пролѣтенъ день. Небето било синьо, а дърветата и нивитѣ — зелени. Братята отивали на пазаръ въ близкия градъ. Като вървѣли, вървѣли, тѣ се уморили и седнали да си отпочинатъ подъ сѣнката на една кичеста круша.

— Сега и двамата сме богати. Откакто ни раздѣли баща ни, Богъ ни помогна още повече, и сега съ тебе сме най-богатитѣ хора въ селото, — казалъ единиятъ братъ и разтворилъ пълната торба, за да си похапнатъ.

— Права е думата ти, братко, и, ако все така ни навестява щастието, палати ще подигнемъ, — добавилъ другиятъ братъ и посегналъ да си вземе парче хлѣбъ и сирене.

Но въ това време отъ крушата, подъ която седѣли, една кукувица изкукала.

Двамата братя сякашъ по даденъ знакъ скочили и се прекръстили.

— Ахъ, дано е за мене. Кукувицата кука само за

щастие, — казалъ единиятъ братъ.

— Защо да е за тебе, — казалъ другиятъ братъ. Нали и азъ я чухъ.

— Но азъ по-напредъ я чухъ, — казалъ първиятъ.

— Не, азъ я чухъ по-рано. Ти разгвѣваше торбата и рѣжеше хлѣба, а пъкъ азъ нищо не правѣхъ и я чухъ, — добавилъ вториятъ.

— Не, азъ я чухъ и туй то! — казалъ малко ядосано първиятъ и захвърлилъ парчето хлѣбъ на пжтя.

— А бе азъ, ти казвамъ, че пръвъ я чухъ, —